

OFF-PISTE

Corine Koolstra

Off-piste

Corine Koolstra

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Dit verhaal is onderdeel van de lesmethode PLOT26, uitgegeven door Blink Educatie gevestigd te 's-Hertogenbosch.

Off-piste

'Doen?' vroeg Luuk.

'Ja, doen!' zei Bink.

Perfect, dacht Luuk, want hij was er klaar mee. Hoe kreeg school het toch voor elkaar om zelfs zoiets tofs als een skitrip naar Oostenrijk te verpesten?

Ze lieten hun klasgenoten voorbij skiën. De eersten draaiden nette bochten en lieten een mooi spoor na op de piste. Maar wat daarna kwam! Een rollatorrace ging nog sneller.

'Gaat lekker jongens!' schreeuwde Bink hen quasi-enthousiast toe, terwijl hij in zijn skihandschoenen een dof applaus klapte. Om er vervolgens zachtjes aan toe te voegen: 'Losers. Kunnen nog niet eens normaal van een blauwe piste af.'

Helemaal achteraan skiede hun gymleraar Drost. De veroorzaker van het kwaad, dacht Luuk. Drost had deze skitrip georganiseerd, naar dit boerengehucht dat met zijn twintig huizen en één appartementencomplex saai lag te wezen in het dal. En Drost was ook degene die gisteren na de infoavond van een lokale *Bergführer* over veiligheid in de bergen had besloten dat ze de volgende dag alleen 's ochtends op de blauwe piste zouden skiën, omdat het 's middags 'onverantwoord hard ging waaien'. Voor 's middags zou hij een leuk alternatief programma verzinnen, had hij gezegd.

's Ochtends had Luuk in zijn mail gelezen wat Drost daarmee bedoelde. 'Jullie mogen in de recreatieruimte van het appartementencomplex onder het genot van een lekkere kop chocolademelk een verslag gaan schrijven over jullie skidag.' Een verslag. Op skivakantie. En dat was dus geen grap.

'Alles oké?' vroeg Drost, nadat hij met een soepele *swoesj* voor hen tot stilstand kwam. Met die gele, gebreide muts op zijn kop leek hij net Pino uit Sesamstraat.

'Zeker!' antwoordden Luuk en Bink braafjes.

'We laten alleen iedereen even voorgaan. Op die manier kunnen we op ons gemakje genieten van de blauwe piste,' zei Luuk.

'Ja, nooit geweten dat blauwe pistes zó leuk zijn,' deed Bink er nog een schepje bovenop. Luuk zwiepte zijn skistok tegen de knieholte van Bink en keek hem waarschuwend aan. Bink had altijd de neiging nét iets te lang door te gaan. Straks zou Drost hen nog doorhebben.

Maar Drost keek hen vrolijk aan en zei: 'Prima jongens. Jullie hebben zoveel ski-ervaring. Jullie mogen wat mij betreft alleen van de piste. Geniet ervan zou ik zeggen. En ... tot vanmiddag 14 uur bij de chocolademelk!'

'Ja, tot vanmiddag! Heb er veel zin in, want ik heb al zúlke goede ideeën voor mijn verslag!' riep Bink hem lachend na. Luuk zwiepte nog maar eens met zijn skistok en siste: 'Kappen man!'

Toen Drost niet meer dan een miertje was tussen de andere mini-mensjes die zich in bochten richting dal begaven, ritste Luuk zijn rugzak open en trok er een kaart uit. 'Dus ... waar gaan we heen?'

De kaart toonde een wirwar van blauwe, rode en zwarte pistes. Luuk sloeg meteen aan het puzzelen. Daar hield hij van. Als hij met zijn ouders naar Parijs ging, was hij ook altijd degene die de metrokaart bij zich hield en de route via verschillende metro's uitstippelde. Zijn ouders lieten hem altijd zijn gang gaan, want Luuk vond altijd de weg.

Ook nu schakelde zijn brein automatisch de pistes aan elkaar: eerst een stukje rood,

dan de lift naar boven, vervolgens een heerlijk lange, moeilijke zwarte en dan afsluiten met de makkelijke blauwe piste die uitkwam op het dorp, zodat het net leek alsof ze braaf de hele tijd op de blauwe waren gebleven.

'Strak plan,' zei Bink. Als een volleerde wedstrijdskiër plaatste hij zijn ski's in de sneeuw, zette af, riep 'hop, hop, hop!' en ging ervandoor. Luuk schoot lachend achter hem aan. Kijk, dát was nu zijn idee van wintersporten. Je vrij voelen in de sneeuw, keihard racen, de lift naar boven nemen en weer opnieuw een afdaling verkennen. Dit keer zwart. Daar was iets meer concentratie voor nodig. IJzige passages, steile smalle bochten en plotselinge sneeuwlopen wisselden elkaar af. Hij moest vaak op de rem. Maar toch: wat was dit lekker. Zonder de hijgende stem van Drost in je nek, zonder klasgenoten die de boel ophielden op de helling met hun eeuwige gedraai en gerem.

Op het laatste stukje blauw slalomden ze soepeltjes om wat beginners heen en eindigden bij de lift. Luuk scande snel de omgeving op zoek naar Drost. Als die de smile op hun gezicht zag, zou hij zeker weten doorhebben dat ze niet braaf op de blauwe piste waren gebleven. Toch handig dat hij zo'n belachelijk gele muts had. Maar Pino was nergens te zien. Ze waren veilig.

'Wat doen we?' zei Luuk. Het was half één. In de verte zag hij wat meisjes uit zijn klas hun ski's al uitklikken en richting appartementencomplex lopen. 'Ik heb weinig zin om de hele tijd in dat suffe appartementencomplex te zitten.'

'Dan gaan we toch nóg een keer?' zei Bink. 'We hebben daarnet driekwartier over die hele afdaling gedaan. Dat halen we makkelijk. Lekker een beetje crossen. Aan het eind op de blauwe piste zetten we ons braafste gezichtje op en dan glijden we zo ... naar de warme chocolademelk van Drost. Doen?'

Luuk hoefde niet lang na te denken.

Ze klikten hun ski's uit, renden naar de gondel, gooiden hun ski's in de houder en ploften op het bankje. 'Ahhhhh!!!' schreeuwde Bink. 'Dit is pas leven!'

De deuren sloten. De gondel werkte zich langs de kabel omhoog. Onder hen zagen ze de huizen in het dal slinken tot Madurodam-formaat.

'Auf wiedersehen, Herr Drost, wir gehen skifahren!' schreeuwde Bink uitgelaten door het open raampje boven de deur, naar het appartementencomplex met het rode pannendak.

Luuk keek Bink lachend aan. Zijn vriend was echt zo gek als een deur. Luuk had aan het begin van de vierde erg opgezien tegen de nieuwe klassenindeling. Hij kende op een paar meiden na helemaal niemand. Maar Bink was meteen naast hem geploft, had zijn hand uitgestoken en gezegd: 'Hoi. Bink. We gaan vast een onvergetelijk jaar krijgen.' En hij had gelijk gekregen. Een dag met Bink was nooit saai. Hij verzong altijd goede grappen, met leerlingen of met leraren. Die laatsten vonden het minder grappig. Bink en hij hadden zich al verschillende keren moeten melden bij de afdelingsleider.

Het geratel van de gondel kondigde aan dat ze bijna boven waren. De liftdeuren klaptten open en een liftbediende hielp hen eruit. Hij gaf Bink zijn ski's aan. '*Bitte achten Sie auf! Wegen schlechtes Wetters schliessen die Lifte heute früher!*' zei de man.

'Ach ja, so! Alles klar!', antwoordde Bink.

'Wat zei die vent?' wilde Luuk weten.

'Geen idee, iets met dat het weer vanmiddag slechter wordt. Maar dat maakt voor ons niet uit, want dan zitten wij al gezellig ons verslag over onze geweldige skidag op de blauwe piste te schrijven, toch?' En hij gaf een vette knipoog. 'Kom! *Let's go!*'

Ze skieden een stukje blauw. Op de splitsing waar ze eerder op de dag met Drost hadden gestaan, vouwde Luuk zijn kaart weer open. Zijn ogen gleden over de route

die ze eerder hadden geskied. Supermooi natuurlijk, maar -zijn hersens gingen weer in de schakelstand- verderop was nóg een lift. 'En als we die nu pakken, kunnen we via een zwarte buckelpiste naar beneden. Alleen moeten we aan het eind bij het dorp wel oppassen dat Pino ons dan niet ziet.'

'Haha, vooral dat laatste stuk met zoek-de-Pino zie ik wel zitten,' grapte Bink. 'En een buckelpiste heb ik altijd al eens willen proberen. Lijkt me gaaf al die hobbels in de sneeuw. Doen we! Vamos amigo!'

Ze plaatsten hun ski's richting dal, prikten hun stokken in de sneeuw en zetten zich met al hun kracht af. Weer dat gevoel. Dat je zelf kunt bepalen waar je heen gaat, wanneer je een bocht draait, hóe je een bocht draait. Dat je zelf kunt bepalen wat je dóet. De koude wind die dwars door je wang heen lijkt te snijden, terwijl je naar beneden suist.

In gedachten gleed hij over zijn pistekaart. Ze zaten nu op de rode piste, draaiden daarna een stuk weg van het dorp, zouden vervolgens een stukje over een skiroute tussen de bomen door skiën en dan zou dáár de sleeplift liggen die hen naar de top zou brengen, waar het begin van de zwarte buckelpiste lag. Zijn routeplanning klopte helemaal. Na de bomen zag hij een lifthuisje, en een metalen pilaar waar de liftjes altijd omheen draaien. Niet zijn favoriete lift, zo'n sleeplift, dacht Luuk. Je moest dan zo'n anker tussen je benen proppen en als dat niet in één keer lukte, zuchtte heel de rij achter je hoorbaar. Alleen ...

Hij zette zijn skibril bovenop zijn helm. Zag hij het goed? De trekdraden aan de kabel bewogen niet. De ankers zwiëpten in de wind. De sneeuw was verlaten. Het huisje zat dicht.

'Bink, die lift doet het helemaal niet!'

'Echt man, hoe kan dat nou? Die liften zijn toch altijd tot een uur of vier open!'

'Shit man!' zei Luuk, terwijl hij nerveus op zijn horloge keek. Het was half twee. 'Nu hebben we dus écht een probleem. Hoe komen we nu in hemelsnaam op tijd terug in het dorp? Deze rode piste gaat de verkeerde kant op. En we kunnen moeilijk helemaal omhoog gaan klimmen om bij het begin van de zwarte piste te komen.'

'Nou ...'

'Bink, wees nou eens even serieus! We zitten diep in de shit.' De wind, die hij eerst nog zo fijn had gevonden in zijn gezicht, irriteerde hem nu. Was stervenskoud bovendien. Ze moesten uit de wind gaan staan. Dat was duidelijk. Ze skieden om het lifthuisje heen en vonden een windluwe kant.

'Nou laat me die kaart eens bekijken,' zei Bink. Luuk sjarde zijn rugzak van zijn rug en probeerde met zijn skihandschoenen het trekkoord open te trekken. Kansloos. Die lompe dingen waren net bokshandschoenen. Boos trok hij met zijn tanden zijn rechterhandschoen uit, maakte de rugzak open, trok er de kaart uit en legde die op de stoel. Hoe lang was het geleden dat daar nog een liftbediende op had gezeten, met zijn beentjes vooruit en een mok warme koffie in zijn hand? Luuk voelde aan de zitting. Nee, die was gelukkig niet warm meer.

'Uhm, waar zitten we?' vroeg Bink gedesoriënteerd.

'Hier slimmerd, bij die sleeplift!' Luuk wees naar het lifttekentje op de kaart.

'Ah!' Bink keek eerst naar de kaart, toen naar de piste en toen weer naar de kaart. Wat was die gast aan het doen? Ook Luuk staaarde naar de kaart. Naar de wirwar van rode, blauwe en zwarte lijnen. Normaal had hij altijd een oplossing. Hij staaarde en staaarde nog een keer. 'Focus! Luuk!' zei hij streng tegen zichzelf. Het hielp niets. Geen enkele hersenkwab had zin om dit probleem voor hem op te lossen.

'Ja, ik denk dat ik de oplossing heb,' zei Bink met een zelfverzekerde blik in zijn ogen.

Hij wees naar de rand van de rode piste. 'We steken gewoon daar door.'

'Uhm, gast ... Daar ligt geen piste.'

'Nee, daar gaan we gewoon een stuk off-piste, slimpie. En dan steken we door tot we bij de zwarte afdaling zijn, die richting het dorp gaat.'

Zouden de ouders van Bink al bij zijn geboorte gevoeld hebben dat hij anders was, vroeg Luuk zich af. Zouden ze in zijn ogen hebben gekeken en hebben gedacht: zo, die is eigenwijs! Die heeft vast wilde plannen, laten we hem maar Bink noemen. Die gedachtes flitsten door Luuks hoofd, terwijl hij naar zijn vriend keek. Die beantwoordde zijn serieuze blik met een brede grijns op zijn gezicht. 'Man, durf te leven! Je kunt toch skiën? Dan kun je dat ook náást de piste.' Waarna hij naar de rand van de piste skiede en onder de draad door krom. Wild zwaaiend maakte hij duidelijk dat Luuk hem moest volgen.

Hij heeft gelijk, dacht Luuk. Hij kón skiën, dus hij hoefde zich nergens zorgen over te maken. Bovendien: ze hadden niet zoveel keus. Ze konden hier niet blijven. De wind ging als een malle tekeer en als ze de rode piste zouden blijven volgen, zouden ze bij het verkeerde dorp uitkomen en nooit op tijd in het appartementencomplex zijn.

Hij zette af met zijn stokken en volgde Binks spoor, naar de rand van de piste. Bink stond hem met armen wijd op te wachten. 'Ja man! Kom we gaan 'm rocken! Volg de leider!'

Bink schoof met z'n ski's een diepe laag sneeuw in. Luuk volgde hem en viel meteen voorover. Wauw, dit was nogal iets anders dan skiën op een piste. Dit was skiën met een hoofdletter S!

'Als je meer naar achteren gaat hangen, gaat het beter', zei Bink. Alsof hij zijn hele leven al off-piste skiede ... Maar, hij had gelijk. Het ging beter en Luuk bleef staan, zelfs nu zijn ski's weer volledig onder de sneeuw verdwenen. Luuk voelde dat de adrenalinepomp in zijn lichaam werd geactiveerd. Zijn bloed bonkte door zijn aderen. Het voelde bijna dierlijk. Zou dat komen, omdat hij nu dan echt volledig verlost was van alle menselijke bemoeienis? Gewoon hij, midden op een berg vol sneeuw, zonder dat er mensen aan te pas waren gekomen die de sneeuw met een pistebully voor hem hadden platgestreken. Hij wist niet wat het was, maar het voelde goed. Ze schoten ook flink op. Als het aan hem had gelegen, waren ze zo doorgestoomd naar het dorp, maar Bink keek met een vermoede blik achterom. 'Effe pauze man! Ik ben kapot!'

In de verte beneden hen, zagen ze – nog heel klein – de huisjes en het appartementencomplex. Nog een paar minuten en dan zouden ze weer op de piste komen, vermoede hij.

Luuk keek naar zijn vriend die nog steeds grote stoomwolken uitblies.

'Alles oké? Nou niet op het laatste stukje alsnog tegen de vlakte gaan, hè? Zou een beetje zonde zijn van al onze inspanningen ...'

'Haha, wees gerust, amigo. Binkie gaat het tot het einde redden. Maar als jij zo goed zou willen zijn het laatste stukje voorop te gaan, zou ik dat wel sympathiek van je vinden ...'

'Tuurlijk! Volg gewoon de leider! Die brengt je veilig thuis!'

Kon het mooier, vroeg Luuk zich af. Waarschijnlijk niet. Boven hem doemde een steile rotswand op. Eronder lag een maagdelijk witte sneeuwvlakte. Hij skiede ernaartoe en zakte vervolgens tot boven zijn knieën in de sneeuw. Het voelde alsof hij in een nieuw level van een computerspel was beland. Nu werd het echt moeilijk. De wind had voor de rotswand voor grote hopen sneeuw gezorgd. Verder naar beneden zou dat vast minder

zijn. Hij ging diep door de knieën en probeerde vaart te maken. In zijn ooghoeken zag hij dat Bink nog steeds niet aan zijn afdaling begonnen was. Wat zat die gast nou te klooiën met zijn skischoenen?

'Bink, ik ga vast!' riep hij naar zijn vriend. 'Ik wacht op je bij de zwarte piste!'

'Joe!' antwoordde die.

Alleen onder de rotswand, door de oneindige sneeuw. Luuk voelde zich klein, raakte in een trance. Bocht naar links, bocht naar rechts. Naar beneden. Dáár ging het nu om. Achter zijn ski's knakte er iets. Maar het krakende geluid raakte hem niet. In opperste concentratie skiede hij verder. Pas toen het geluid harder en harder werd en aanzwol tot een donderend geraas, had Luuk door wat er gebeurde. Een enorme sneeuwmassa kwam op hem afgedenderd. Meezwemmen, schoot er nog door Luuks hoofd. Dat is wat die berggids gisteren zei. Als je in een lawine terechtkomt, moet je meezwemmen.

De sneeuwmassa beukte op Luuk in alsof het een vrachtwagen was en duwde hem vooruit. Luuk merkte dat hij zijn ski's nog aanhad. Als hij die zo recht mogelijk vooruit zou weten te houden, zou hij de lawine misschien voor kunnen blijven. Hij had zo vaak filmpjes voorbij zien komen waarin skiërs of snowboarders dat flikten, dus als hij zijn ski's nou maar vooruit hield ...

Hij voelde zijn benen zwabberen onder de druk. Hij zag een rots. Nee, geen rots. Alsjeblieft, nee! Zijn ski's raasden er in volle vaart op af, maar bonkten toen tegen een stootblok van sneeuw, die zich voor de rots had opgehoopt. Luuks lichaam klapte naar voren, maar zijn benen bleven staan. Twee pijnscheuten stegen vanuit Luuks scheenbenen op naar de zenuwcellen in zijn hersenen. Hij schreeuwde het uit en belandde op zijn rug. Dat was het dan, schoot er door hem heen, toen de sneeuw over hem heen denderde. Hij probeerde zijn gezicht nog te beschermen tegen de sneeuw en hield zijn arm boven zich, maar wat kon hij uithalen tegen de massa's sneeuw die over hem heen vielen? Laag na laag na laag?

Het geluid rolde door. De sneeuw bleef. Wat over bleef was een ijzige stilte. Luuk hoorde zichzelf ademen. Diep en langzaam, alsof hij aan het snorkelen was. Het geluid zette zijn hersenen weer op scherp. Lucht. Hij had lucht nodig. Zijn ogen probeerden scherp te stellen. Zag hij daarboven nou vaag wat zonlicht? Dat betekende dat hij er nog uit kon komen als hij zou graven. Hij probeerde zijn linkerarm te bewegen die als de arm van het Vrijheidsbeeld naast zijn gezicht boven hem uitstak. Kansloos. Die zat muurvast. Hij friemelde met zijn vingers. Hij voelde wat sneeuw bewegen bij zijn vingertoppen. Zaten ze nu boven de sneeuw? Hij friemelde verder en weer leek er wat sneeuw te zijn verplaatst, want nu voelde hij langs zijn arm die de hoogte in stak een beetje frisse lucht stromen. Met zijn mond zoog hij gulzig de lucht op. Mooi, nu had hij een minuscule luchtschacht. Hoe lang zou hij het daarmee kunnen uithouden onder de sneeuw, voordat hij onderkoeld raakte? En wat nou als de sneeuw boven zijn hand verschoof? Niet doen, sprak hij zichzelf streng toe. Probeer helder te blijven.

- Hoe kan ik hieruit komen?
- Nou, mij gaat dat niet lukken.
- Iemand anders?
- Niemand weet dat we hier zitten.
- We?

Bink! Wat zou er met hem gebeurd zijn? Lag hij ook onder de sneeuw? O, laat het alsjeblieft niet waar zijn.

'Bink!' schreeuwde hij. Geen antwoord. 'Bink!' Het bleef ijszig stil boven zijn hoofd. Oké, stoppen, zei hij weer tegen zichzelf, en logisch nadenken. Met schreeuwen verspil je kostbare zuurstof en áls Bink nog niet aan de afdaling begonnen was toen de lawine naar beneden kwam, kost het hem zeker een paar minuten om bij deze plek te komen.

Hij zou elke zestig tellen één keer Binks naam roepen. Dan zou hij hem toch een keer moeten horen.

Hij begon te tellen.

Zestig.

'Bink!'

Geen antwoord.

Zestig.

'Bink!'

Geen antwoord.

Had hij nou al geroepen? Luuk wist het niet meer. Maar maakte het iets uit? Maakte iets nog iets uit? Hij lag hier en voelde zijn oogleden zwaarder worden. Ja slapen, dat zou best lekker zijn nu. Slapen, zodat alles over zou zijn ...

'Luuk!'

Luuk schrok op uit zijn sluimerstand. Droomde hij of hoorde hij nu echt zijn naam?

'Luuk!'

Nee, het was echt. Het was de stem van Bink.

'Luuk! Ik zie je vingers. Ik ga graven. Ik kom je eruit halen, jongen!'

Er viel sneeuw in Luuks mond. Steeds weer. Luuk slikte het door en kreeg het steeds benauwder. Tot hij de handschoen van Bink tegen zijn gezicht aan voelde en er een harde wind over zijn gezicht heen joeg. Hij hapte er gretig naar.

'Luuk, gelukkig! Je leeft nog!' Bink bleef graven tot Luuks lichaam helemaal vrij was, trok hem toen omhoog en gooide zijn onhandige armen om de rug van zijn vriend. 'Man, ik ben zó blij! Ik zag je gáán, jongen. Ik dacht dat je er geweest was.'

Minutenlang stonden ze zo. Zo fijn kon het dus zijn om te voelen dat je leeft, dacht Luuk. En langzaam voelde hij zichzelf weer terug dalen in zijn eigen lichaam.

'Misschien moeten we hierover maar niks schrijven in het verslag voor Drost,' grapte hij.

Bink reageerde niet. Met lege ogen staarde hij de verte in.

'Bink?'

Luuk zag het verwoestende spoor dat de lawine op de berg had achtergelaten. De sneeuwmassa had op zijn weg naar beneden naaldbomen geknakt alsof het luciferhoutjes waren, was dwars over de blauwe piste geraasd om uiteindelijk te eindigen in ...

'Nee!'

'Bink, waar is het dorp? Waar is het dorp gebleven?'